

ХУБАВЫЙ МОМЪКЪ и ВОНЯЩИЙ ТРУПЪ.

Едно време единъ Ангелъ пътувалъ по свѣта, както казва пословицата, съ единъ набоженъ чловѣкъ. Като пътували въ еднѣ пустыниѣ, намѣрили единъ вонящъ трупъ, който пълняше съ смрадъ сичкыя на около въздухъ. Набожнѣи оня чловѣкъ си затули носа съ крыпжтѣ, и ангелтъ го попыта, защо прави това? — Да ми не смърди, отговори той. Като повървѣхъ още малко, срѣщнѣхъ единъ здравъ, хубавецъ и примѣненъ момъкъ, че въздѣше на конь. Тѣ ся приближихъ до него, и ангелтъ си затули сега носа, съ крыпжтѣ, догдѣто изминѣхъ момъка. Послѣ чловѣкътъ го попыта, защо одѣвѣ, като минувахмы край трупа не стори това, нѣ сега като минуваше момъкътъ? Защото азъ не съмь плотянь, и неусящамь телесныя смрадъ, нѣ духъ и — душевныя. Видишь ли ты тоя момъкъ, гдѣто минѣ по край насъ? — Той не е до-